



PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Ple de l'experiència

Palau del Parlament, 1 d'octubre de 2012

La presidenta

S'obre la sessió plenària.

En primer lloc, permetin-me que els doni la benvinguda a tots al Parlament, que és la casa de tots. No sé si l'any passat els vaig explicar una mica on es trobaven. Segur que molts m'ho han sentit, perquè intento, quan tinc una audiència tan important i tan gran com la d'avui, explicar on som. Som a la casa de la paraula, per estrany que sembli quan saps la història d'aquest palau.

Fa tres-cents anys, aquí hi havia un polvorí, una ciutadella, d'aquí ve el nom de parc de la Ciutadella, la que Felip V, després de la guerra de successió, va decidir fer construir com a instrument de repressió contra els catalans perquè no es tornessin a alçar. Més de cent anys després, al lloc on ara és el palau, s'hi va voler construir un palau reial. I es van posar d'acord amb l'ajuntament de Barcelona, es va acabar el palau però no es va utilitzar mai com a palau reial. Més endavant, també d'acord amb l'ajuntament de Barcelona, propietari d'aquest palau, va ser museu municipal.

I així fins l'any 1932, en què el president Macià va aconseguir que fos per primer cop seu del Parlament. D'això, enguany, en va vuitanta anys. De fet, els farà el 6 de desembre. Amb motiu d'haver-lo convertit en seu parlamentària, el president Macià va fer un discurs, part del qual es va recuperar l'últim Onze de Setembre, a l'acte institucional que el Parlament va fer, com cada any, per atorgar la medalla d'honor, en la categoria d'or, a entitats o persones que s'han esmerçat..., i el mateix dia vam decidir celebrar també la recuperació de l'escut de la Generalitat. I dic la 'recuperació' o la 'restitució' perquè Francesc Macià, l'any 32, el que va fer va ser col·locar l'escut de la Generalitat sobre de l'escut de Felip V, que és el que hi ha a la façana d'aquest Parlament.

L'escut el van treure després del 39 i ara, vuitanta anys després, d'acord amb la mesa, l'hem restituit. Molts de vostès ho deuen haver vist segurament al venir cap



PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

aquí, però, si no, els convido després, quan surtin, a mirar enlaire i a dalt la façana hi trobaran l'escut de la Generalitat.

Aquesta és avui la meva benvinguda. Benvinguts al palau del Parlament, benvinguts per celebrar conjuntament el ple de l'experiència, i benvinguts i benvingudes les persones que avui no són aquí però que, a través del Canal Parlament, seguiran, segur que amb interès i amb il·lusió, aquest ple. A tots, moltes gràcies per ser aquí i moltes gràcies per la feina que fan i que han de seguir fent.

Vull saludar, en primer lloc, l'honorable conseller de benestar social i família, el senyor Josep Lluís Cleries; tots els representants del Consell de la Gent Gran de Catalunya, i els representants dels grups parlamentaris. A la meva esquerra, el senyor Francesc Bragulat, del grup parlamentari de Convergència i Unió. Al seu costat, la senyora Sònia Esplugas, del grup parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Al seu costat, el senyor Pere Bosch, del grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. I a la meva dreta, al costat del conseller, la senyora Núria Segú, del grup parlamentari Socialista, i la senyora Laura Massana, del grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds-Esquerra Unida i Alternativa.

Aquest plenari es desenvoluparà de la manera següent: en primer lloc, hi intervindran els tres representants del Consell de la Gent Gran de Catalunya, els quals exposaran les ponències en què han estat treballant; a continuació, parlaran els representants dels grups parlamentaris; seguidament, intervindrà el conseller de benestar social i família i, finalment, jo mateixa faré una intervenció per cloure l'acte.

Per tant, iniciem aquest punt de l'ordre del dia que és expressar la posició sobre les ponències. Tenen la paraula en nom dels membres del Consell de la Gent Gran de Catalunya, el senyor Joan Cals per posicionar-se sobre la ponència Promoure la qualitat de vida de la gent gran.

(...)

I arribem al final d'aquest ple de l'experiència. És el setè ple de l'experiència que se celebra en aquest Parlament i per a mi ha estat el segon. L'any passat, per primer cop, presidia un ple com el d'avui, amb molts de vostès, i enguany em toca presidir-lo de nou. Com deia el company d'Esquerra Republicana, potser de tots els



PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

diputats i diputades de la taula, sóc l'única que, de moment, sóc diputada i presidenta del Parlament fins, almenys, el 25 de novembre, quan es constitueixi el nou Parlament.

Els vull agrair, de nou, la seva presència, però molt especialment les reflexions que ens han fet a través de les tres ponències. Ponències que crec que han tocat tres aspectes cabdals de la nostra vida i de la nostra manera de ser com a poble.

Han tocat la qualitat de vida i la manera de promoure-la, han parlat de la salut física i mental, i també d'allò que han dit vostès: "Volem viure a casa amb dignitat", i això és important, és important i és bàsic. Han parlat d'incrementar la participació activa de la gent gran i la promoció de les relacions intergeneracionals; i ho han fet també perquè aquest any és l'any internacional de l'envelliment actiu i de la solidaritat entre generacions. I és bo parlar del que deia també el company Bragulat: "Sempre sentim o diem, a vegades, els polítics que els joves són el nostre futur i els plantem a la cara una gran responsabilitat." O també diem o diuen que la gent gran és el passat, i els del mig, el present. Tots som passat, present i futur. Tots tres tenim l'obligació de marcar les línies del nostre futur com a poble. I tots tres, d'acord amb les nostres possibilitats, hem de saber donar allò que millor sabem. I en el cas de la gent gran, és la seva experiència. Però no pensin només en la seva experiència. Quan vostès parlen en les seves ponències de formació i de més formació, endavant. Perquè mai aprendrem prou i, per tant, és bo que pensem a totes les edats la necessitat de la formació. La formació és bàsica perquè un país com Catalunya sigui un país de qualitat. I la formació no tan sols dels nostres joves, sinó dels joves, dels no tan joves i dels grans. I per tant les aules d'extensió universitària són positives i es van crear fa, jo crec, que uns vint anys, precisament per a això.

A vegades, quan em toca presidir un ple com aquest, penso en com ha canviat la vida per a tots. Ha canviat la vida per a les famílies... Recordaran vostès, i per l'edat que tenen encara més, com jo, com ha canviat el concepte de família aquests darrers vint anys. I com ara considerem normal les diferents tipologies de família. Però fa trenta anys això era impensable, impensable. Fa trenta anys parlar de parelles heterosexuales de fet o parelles homosexuals era impensable. I totes les famílies que tenien una situació com aquesta no sabien com explicar-la. En canvi, ara això s'ha normalitzat. I és bo que s'hagi normalitzat. Era necessari normalitzar-ho. Però, així i tot, tots considerem que la família és essencial perquè una comunitat, perquè una societat creixi. Tot ha canviat però entre tots hem sabut,



PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

d'una manera intel·ligent, adaptar-nos a les realitats d'avui, i adaptar-nos a les necessitats del país que tenim i del país que volem.

En el cas de vostès, com a membres del Consell de la Gent Gran, ha canviat la manera de veure les coses des del temps dels nostres avis. Ha canviat radicalment. Recordo la meva mare, que ja és morta, i el meu pare també, quan tenia seixanta anys —jo en tinc seixanta-tres—, quan tenia seixanta anys... Jo era la petita d'una família de nou germans. I un dia parlant amb ella, quan tots els fills ens n'havíem anat de casa perquè tocava, em va dir: "Jo ja no tinc res a fer en aquesta vida, se m'ha acabat la feina." I ho deia amb tristesa, perquè pensava que realment s'havia passat quaranta anys de la seva vida criant fills, i atenent les necessitats d'una família, que eren moltes, perquè va viure la guerra, va viure la postguerra, i en una família nombrosa això es nota i molt. I es nota molt i es notava perquè aquelles famílies, totes, les de les postguerra vam viure amb uns principis d'austeritat tremends. Obligats per les circumstàncies, però després van saber transmetre aquests principis als seus fills. Però la meva mare em va dir això. Ara ni penses que amb seixanta anys se t'ha acabat la vida, si encara pots fer moltes coses, si encara podem 'fer molta guerra', en el sentit positiu, molta guerra. I jo crec que això és important. I és important com ha canviat la seva actitud i les seves possibilitats de futur. I jo crec que això ho han de tenir molt clar. Nosaltres li ho tenim.

A vegades, quan parlo amb vostès, i abans quan ens hem reunit deu minuts abans d'entrar aquí, amb el conseller i amb els ponents, algú deia: "Però no som prou visibles. Els mitjans de comunicació passen de nosaltres, passem desapercebuts." No sé si vostès..., i ens ho deien a nosaltres, no sé si vostès s'adonen que fem molta feina, però feina també solidària, feina de voluntaris, no tan sols amb la família, sinó amb altra gent. Perquè amb la família, i aquesta persona ho deia, potser és alguna cosa innata, que sí i no, però també. Però fer-ho amb el veí o amb un que no has vist mai ja no és tan innat, ni és tan normal. I això es fa. I Catalunya és una de les comunitats en què més es nota aquest valor de la solidaritat. I la solidaritat en la gent gran, en la gent jove i en la gent no tan jove. Perquè quan tu mires aquestes oenagés, les menys o les més importants, és igual, quan tu mires la llista de voluntaris, hi ha voluntaris de totes les edats. I això vol dir que la gent a Catalunya és solidària. I que aquells valors que durant molt temps o bastant temps alguns ens hem pensat que havíem oblidat o que el poble havia oblidat, han sortit en els moments de més crisi, en els moments de més problemes. Quan una persona, una família, un col·lectiu ho està passant malament és quan treu allò que té més al fons, allò que jo sempre dic que ha mamat quan era petit. Quan tu has



PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

tingut tres anys, cinc, deu, quinze, i has viscut amb la teva família, t'han transmès uns valors, que són impossibles d'oblidar, i que després aquesta motxilla la portes anys i anys i anys. I en tinguís trenta, quaranta o setanta, recordes especialment aquells valors que t'havien transmès els teus pares, els valors de conviure, de compartir, de ser solidari, que no et guanyes la vida sense treballar, sense esforç, que l'esforç és molt important. I quan aquests valors els apliques a una col·lectivitat arribes a creure de debò que el teu país és fort, perquè la suma de totes les persones i de totes les famílies catalanes fan una Catalunya forta, fan una Catalunya que serà difícil de trencar, fan una Catalunya solidària i cohesionada.

I aquí a la taula molts han parlat de les dues ànimes de Catalunya, i és ben cert: l'ànima social i l'ànima nacional. I no les podem separar, perquè són inseparables. És impossible. Catalunya és el nom del nostre país però el seu contingut és la gent, són les persones. I és aquí on hem de tenir molt clar que ara –i acabo amb dues coses més–, ara se'ns enceta una etapa transcendent, una etapa històrica. Ho han sentit els darrers dies i les darreres setmanes, i ho continuaran sentint. Però estic convençuda que en el cor cada un de vostès pensa què passarà?, què pot passar?, on som?, on serem? Però molts, molts, molts pensem que serem allà on Catalunya vulgui, amb el nostre esforç, amb la suma dels nostres esforços serem allà on Catalunya vulgui.

I permetin-me, per acabar, que no sigui tan seriosa com he sigut fins ara. Hem parlat del col·lectiu important de la gent gran, hem parlat del canvi que hi ha hagut els darrers vint anys en l'esperança de vida; cada vegada que amb el conseller Cleries ens trobem o amb l'avui alcalde de Barcelona, el Xavier Trias, metge i conseller de sanitat durant molt temps, parlem de l'esperança de vida i de com estem, no? Si el 79 per cent, si el 81 per cent... Bé, en aquest cas, dintre de les poques coses en què encara guanyem les dones, guanyem. Hi ha més esperança de vida per a les dones que per als homes. No tinc res contra els homes, al contrari. Són un gran complement, com nosaltres també. Però és cert que en això guanyem. I ara guanyem en més coses, i els posaré algun exemple.

A mi em toca a vegades parlar una mica de l'evolució de la dona en la política o la societat, i sovint dic: "Doncs, mirin, l'any 75, va ser l'any que, per primera vegada, vam tenir una dona jutgessa, abans no podia ser-ho. I per primera vegada vam tenir una dona guàrdia civil, que tampoc ho podia ser. I parlo de l'any 75." Quan això ho dic a un grup o en una audiència de gent jove em miren pensant: "Clar, és que aquesta senyora és d'aquella època." Però aquí no, aquí vostès això ho han



PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

viscut, aquí vostès han viscut allò que molt sovint, quan les dones volien treballar, necessitaven el permís del marit, o quan les dones es quedaven vídues, en aquell moment els queia a sobre una gran responsabilitat, que era..., que ja ho eren, però no tenien la pàtria potestat dels seus fills, la tenien els marits, els pares. El pare es mor, es queda vídua i patapam, tota la responsabilitat per a tu, quan t'han considerat que depenies del pare i, si no, del pare, passaves a les mans del marit. O quantes vegades hem sentit, perquè les lleis així ho deien, que les dones estaven catalogades a la banda dels nens, les nenes, els menors i els discapacitats? És clar, tot això el 75 era així i ara no, i ho hem guanyat. I hem guanyat molt. I hem guanyat que a la universitat, en aquest moment, el 60 per cent siguin dones. I que a la medicina el 60 per cent siguin dones. I que a la justícia, que l'any 75 no hi havia encara ni una sola jutgessa, ara el 70 per cent siguin jutgesses. Per tant, la societat està canviant. I crec que està canviant bé, perquè si la societat és el 50 per cent de dones i el 50 per cent d'homes l'important és sumar, perquè sumant segur que guanyem. Perquè la manera de ser d'un i de l'altre és complementària. I perquè les dones estem acostumades a arreglar les petites coses, cada dia i de pressa i vinga i corre i vinga a fer feina. I això és important. Perquè això és diferent del que fan els homes, que ho fan molt bé, però d'una altra manera.

I per tant, com més siguem en el debat polític, en el debat social, en el debat cultural, millor. I totes vostès i tots vostès són necessaris en aquest debat.

Ja acabo, ja acabo... I acabaré amb un missatge, a veure, de pau i de concòrdia. El nostre poble ha sigut un poble de pau, un poble pacífic. Però fa vint dies, a més, es va despertar. I va ser un poble viu, i un poble actiu, i un poble que diu: "Volem el millor per al nostre poble, volem el millor per a Catalunya". Vostès són imprescindibles i són necessaris perquè aquest poble que és seu i que és nostre el dia de demà sigui el millor del món.

Moltes gràcies.